

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/30/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200746
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200746.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc., a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: FELBERMAYR SLOVAKIA, s.r.o., Galvaniho 24, Bratislava, IČO: 35 801 328, zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., Štefánikova 26, Košice, IČO: 36 588 041, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Nám. slobody 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. 01070/2012/SCLVD-9196 zo dňa 13. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 76/2012 - 44 zo dňa 31. januára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 76/2012 - 44 zo dňa 31. januára 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. 01070/2012/SCLVD-9196 zo dňa 13. februára 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

Žalovaný j e p o v i n ť nahradiť žalobcovi trovy konania spolu vo výške 625,95 €, z toho 132 € titulom zaplatených súdnych poplatkov a 493,94 € titulom trov právneho zastúpenia, na bankový účet právneho zástupcu žalobcu v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. 01070/2012/SCLVD-9196 zo dňa 13.02.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie leteckého úradu č. p. 13889/120/2011 zo dňa 28.11.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 6000 € za opakované ohrozenie bezpečnosti letovej prevádzky bez súhlasu leteckého úradu.

Krajský súd poukázal, že v rozhodný deň žalobca vysunul autožeriav nad výšky určenými ochrannými pásmami Letiska Košice a leteckých pozemných zariadení bez vedomia TWR. Až po vysnutí autožeriavu a zistení poruchy, túto následne cca po hodine oznámil na vežu. Je nepochybné, že v prípade autožeriavu sa jedná o zariadenie zariadenia nestavebnej povahy, čo bolo preukázané fotodokumentáciou. Krajský súd pri hodnotení povahy tohto zariadenia vychádzal z Krátkeho slovníka slovenského jazyka, v zmysle ktorého jedným z významov pre slovo žeriav je zariadenie na dvíhanie a

prenášanie ťažkých bremien, teda vykonávanie činnosti za prezentovaným účelom. Podľa určených regulatívov ochranných pásiem, mohol žalobca uvedeným zariadením ohroziť bezpečnosť prevádzky, za čo bol objektívne zodpovedný.

Ako nepodstatnú hodnotil krajský súd otázku vlastníctva predmetných pozemkov, keď zákonná úprava sa vzťahuje na vlastníka zariadenia - žeriavu, nie vlastníka pozemku, na ktorom bolo zriadené zariadenie nestavebného charakteru. Vo vzťahu k výške pokuty správny orgán uviedol, že u žalobcu ide o opakovanie deliktuóznej činnosti, ktorá skutočnosť bola preukázaná z obsahu administratívneho spisu, pričom krajský súd považoval jeho rozhodnutie za dostatočne odôvodnené nevybočujúce z medzí správnej úvahy.

O trovách konania rozhodol krajský súd v súlade s § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keď žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému náhrada trov neprináleží.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného, vec mu vráti na ďalšie konanie a zaviazá žalovaného k náhrade trov konania.

Uviedol, že skutkom nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ zákona č. 143/1998 Z. z. o civilnom letectve (letecký zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „letecký zákon“). Naplnenie uvedenej skutkovej podstaty zariadenia zariadenia nestavebnej povahy vyžaduje kumulatívne naplnenie dvoch znakov: zariadenie a zariadenie nestavebnej povahy. V spojení s pojmom zariadenie takéhoto zariadenia pre naplnenie uvedeného pojmového znaku je potrebná určitá trvalosť (trvanie) a stabilitosť zásahu (zariadenia), ktoré následne spätne obmedzuje i rozsah pojmu zariadenie nestavebnej povahy. Len samotná činnosť, pri ktorej by aj došlo k zdvihnutiu ramena žeriava nemôže naplniť klauzulu zariadenia zariadenia nestavebnej povahy, nakoľko v danom prípade ide iba o činnosť. Gramatický výklad pojmov rozhodne nevedie k záveru, že by uvedené sankčné ustanovenie mohlo pokrývať samotné pohnutie vecou - činnosť, keď pojem zariadenia v sebe nutne zahŕňa určitú systematickú utvárajúcu zložku smerujúcu k trvalejšiemu výsledku, napr. prejazd žeriavom so zdvihnutým ramenom by nemohol byť považovaný za zariadenie zariadenia v ochrannom pásme, pričom uvedená situácia je jednorazovému vzpriameniu ramena do výšky podobná. Skutkom opísaným v upovedomení mohlo dôjsť maximálne k uskutočňovaniu reprobovanej činnosti podľa § 29 ods. 3 leteckého zákona, ktorá činnosť je v tomto ustanovení vymenovaná popri a mimo výpočtu ostatných potenciálne zakázaných alebo obmedzených typových konaní, medzi ktoré sú samostatne zaradené umiestňovať stavby, umiestňovať zariadenia a až nakoniec vykonávať činnosti. Samotné zdvihnutie ramena žeriava do citlivej výšky ochranného pásma ani z hľadiska bežného významu a chápania výrazu v bežnom použití neindikuje možnosť zaradenia do typovej skupiny zriadiť zariadenie.

Žalobca namietal, že krajský súd opomenul reagovať na gramatický výklad slova zriadiť/zariadenie, ktoré tvorí integrálnu zložku predmetnej skutkovej podstaty, pričom výraz zriadiť zariadenie je nutné vykladať za pomoci výkladu oboch predmetných použitých výrazov zvlášť, ale potom významovo spolu. Krajský súd rovnako nereagoval na systematický výklad dotknutého ustanovenia v kontexte právneho predpisu. Posúdenie aplikovateľnosti § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona bolo tak nesprávne a nedostatočne odôvodnené.

Pokiaľ krajský súd zo žalobnej argumentácie vyvodil, že žalobca si je vedomý toho, že naplnil znaky skutkovej podstaty, tento záver nemožno prijať. Žalobca spáchanie správneho deliktu jednoznačne odmietol a zároveň poukázal, že akýkoľvek omyl subjektu podriadeného verejnej správe ohľadom výkladu a aplikovateľnosti zákona by nemohol založiť iný význam tohto zákona, než zákon v skutočnosti má. Hypotéza upravujúca predpoklady deliktuálnej zodpovednosti nemôže byť menená ani prípadným územným plánom. Porušenie nadefinovaných zákazov a povinností ustanovených v územnom pláne, v rozsahu presahujúcom okruh povinností definovaných v hypotéze skutkovej podstaty deliktu v § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona, neumožňuje tieto nadrámcové povinnosti sankcionovať prostredníctvom uvedenej skutkovej podstaty.

Vo vzťahu k vymedzeniu ochranných pásiem žalobca uviedol, že v územnom pláne figurujú zákazy formulované vo vzťahu k jednotlivým objektom, ktoré nemajú presahovať stanovené výšky. Ani najširšie poňatie uvedených druhových objektov však nemôže naplniť skutkovú podstatu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona, ktoré postihuje len zriaďovanie stavieb a zariadení nestavebnej povahy. Je zrejmé,

že § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona vôbec nedopadá na stromové porasty, ani na stavebné mechanizmy, preto vymedzenie ochranného pásma v tomto kontexte nemá žiadnu relevanciu. Vymedzenie ochranného pásma má vo vzťahu k zariadeniam nestavebnej povahy význam len potiaľ, pokiaľ uvedené objekty sú spôsobilé zriaďovania v súlade s vymedzením dotknutej skutkovej podstaty. Správne rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a navyš sú nepreskúmateľné, keďže žalovaný v napadnutom rozhodnutí uvádzal aj skutočnosti, ktoré neboli obsahom prvostupňového správneho rozhodnutia, pričom nebol jasný presný význam a účel tejto argumentácie.

Žalobca tiež namietal neodôvodnenosť výšky pokuty, keď nie je zrejmé, akými úvahami sa prvostupňový orgán pri jej určovaní spravoval, pričom ako primeraná sa javí aj pokuta v nižšej výške. Z hľadiska polohy areálu žalobcu voči leteckým pozemným zariadeniam a ploche a využitiu dotknutého letiska nemohlo dôjsť k ohrozeniu letovej prevádzky, ktorá okolnosť je súčasťou vymedzenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona. Prvostupňový správny orgán mal úvahu o primeranej výške pokuty oprieť o komplexné posúdenie z hľadiska obvyklých kritérií trestania deliktov (závažnosť konania, jeho trvanie, miera následkov, osoba páchatelia, okolnosti spáchania deliktu a pod. Pokiaľ správny orgán primeranosť výšky sankcie založil na konštatácii, že dňa 24.08.2011 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie leteckého úradu č. p. 5221/301-52/2011 zo dňa 24.08.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za obdobný delikt, toto bolo zrušené Krajským súdom v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 43/2012 - 44 zo dňa 27.11.2013, čo potvrdzuje, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo pri ukladaní pokuty z nesprávneho právneho predpokladu. Správne orgány nevzali na zreteľ ako podstatnú skutočnosť to, že žalobca sa snažil o dosiahnutie režimu výnimiek z ochranného pásma letiska umožňujúceho mu realizáciu jeho predmetu činnosti vo vlastnom areáli, pričom v súčasnosti takýmto povolením žalobca disponuje, čo je dôkazom, že realizácia jeho činnosti nie je pre činnosť letiska nijak zvlášť ohrozujúca. Ani krajský súd sa k argumentácii o založení odôvodnenia výšky pokuty na jedinej okolnosti nevyjadril, len zopakoval argument správneho orgánu, pričom v rozhodnutiach správnych orgánov chýba posúdenie kritérií odôvodnenosti výšky pokuty, na čo krajský súd nereflektoval.

Vo vzťahu k postupu krajského súdu žalobca namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď poverená advokátska koncipientka bola pripustená na pojednávanie len ako verejnosť, a to s poukazom na § 250a O. s. p. Taký výklad, ktorý vyžaduje, aby všetky úkony v rámci právneho zastúpenia realizovala samotná osoba advokáta je nesprávny a zasahujúci sa ústavného práva účastníka konania. § 250a vyžaduje obligatórne právne zastúpenie profesne spôsobilou osobou s licenciou na právne služby v neobmedzenom rozsahu, ktorou je len advokát, pričom v súlade s § 64 ods. 2 druhá veta zákona o advokácii a § 25 ods. 3 O. s. p. je advokát oprávnený poveriť advokátskeho koncipienta vykonaním jednotlivých úkonov. Pokiaľ právna úprava umožňuje, aby v prípade splnenia podmienky len právnického vzdelania u samotného žalobcu alebo niektorého jeho zamestnanca, tento nemusel byť zastúpený advokátom, nie je dôvod § 250a O. s. p. vykladať tak, že výkon jednotlivých úkonov právnej pomoci povereným advokátskym koncipientom nie je prípustný. Takýto výklad pokladal žalobca za nadmerne reštriktívny. Rozhodnutie o spôsobilosti advokátskeho koncipienta zastupovať klienta za advokáta patrí advokátovi, ktorý je jeho školiteľom a ktorý za zastupovanie preberá plnú zodpovednosť, ako aj príslušnému klientovi, ktorý má oprávnenie vylúčiť možnosť zastupovania koncipientom. Žalobca poukázal, že aj v trestnom konaní, ktoré je pre subjekty menej závažným, je vykonávanie úkonov advokátskymi koncipientmi pripustené. Zastupovaním na pojednávaní dňa 31.01.2014 bola poverená advokátska koncipientka s dlhoročnou praxou disponujúca aj advokátskou skúškou. Záverom žalobca poukázal na právnu úpravu v Českej republike, kde bolo obligatórne zastúpenie žalobcu advokátom v konaní o správnej žalobe zrušené.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 03.04.2014 vyjadril žalovaný tak, že napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že žalobca vysunul rameno autožeriava nad výšky určené ochrannými pásmami Letiska Košice a leteckých pozemných zariadení, a to bez vedomia riadiacej veže TWR Košice a bez súhlasu Leteckého úradu ohrozil bezpečnosť leteckej prevádzky. Gramatický výklad pojmov zriaďiť a zariadenie nestavebnej povahy považoval žalovaný za irelevantné, nakoľko vysunutím ramena nad výšky určené ochrannými pásmami Letiska Košice a leteckých pozemných zariadení sa jednoznačne zriadilo zariadenie nestavebnej povahy, ktorým bola ohrozená bezpečnosť leteckej prevádzky. Vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v

Bratislave č. k. 2S 43/2012 - 44 zo dňa 27.11.2013 žalovaný uviedol, že tento nie je právoplatný, keďže proti nemu podal v zákonnej lehote odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.06.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona, letecký úrad môže právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie uložiť pokutu do 500 000 Sk, ak zriaďuje stavby a zariadenia nestavebnej povahy, ktoré môžu ohroziť bezpečnosť leteckej prevádzky, bez súhlasu leteckého úradu.

Podľa § 55 ods. 1 leteckého zákona, na konanie v civilnom letectve sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 13) vo veciach zákazu a obmedzenia letov (§ 6), vyšetřovania leteckých nehôd (§ 18), vydávania a uznávania preukazov spôsobilosti leteckého personálu (§ 19), overovania spôsobilosti lietadiel a iných výrobkov leteckej techniky (§§ 22 až 24), povoľovania nepravidelných dopravných letov (§ 39), iných ako dopravných letov zahraničných prevádzkovateľov lietadiel za odplatu (§ 40) a pri výkone pôsobnosti podľa § 33 ods. 3 a § 41 ods. 1 písm. e/.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 24 O. s. p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Podľa § 25 ods. 3 O. s. p. advokát je oprávnený dať sa zastupovať iným advokátom ako ďalším zástupcom, prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva.

Podľa § 250a O. s. p. žalobca musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý zaňho na súde koná; to neplatí vo veciach, v ktorých je daná vecná príslušnosť okresného súdu, alebo ak ide o preskúmanie rozhodnutia a postupu vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej

politiky trhu práce a garančného fondu, poskytovania zdravotnej starostlivosti, vo veciach priestupkov a vo veciach azylu a doplnkovej ochrany.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) advokát je ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora (ďalej len „komora“ alebo „SAK“).

Podľa § 61 zákona o advokácii advokátsky koncipient je ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného komorou.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. p. 01070/2012/SCLVD-9196 zo dňa 13.02.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie leteckého úradu č. p. 13889/120/2011 zo dňa 28.11.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 6000 € za porušenie § 51 ods. 3 písm. e/ leteckého zákona tým, že dňa 07.09.2011 v čase od 12.00 do 14.40 UTC (svetový koordinovaný čas; stredoeurópsky letný čas = UTC + 2hod.) v areáli žalobcu došlo k vysunutiu ramena autožeriava do výšky riadiacej veže na Letisku Košice. Týmto konaním došlo k narušeniu ochranného pásma prechodovej plochy Letiska Košice a leteckého pozemného zariadenia okrskového prehľadového rádiolokátora SRE, ktoré boli určené rozhodnutím leteckého úradu č. 313-477-OP/2011-2116 zo dňa 09.11.2001.

S ohľadom na obsah odvolacích námietok sa odvolací súd prvotne zaoberal tvrdeným odňatím možnosti konať pred súdom, keď krajský súd advokátsku koncipientku prítomnú na nariadenom pojednávaní akceptoval len ako verejnosť.

Zastúpenie advokátom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vzhľadom na osobitnú úpravu v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku znamená, že v konaní pred súdom - osobitne na pojednávaní, koná za žalobcu advokát, teda osoba zapísaná ako advokát v zozname vedenom SAK. Nakoľko advokátsky koncipient nie je advokátom, v správnom súdnictve pre osobitnú úpravu zastúpenia nemôže byť aplikované ustanovenie § 25 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého advokát je oprávnený dať sa zastupovať prípadne advokátskym koncipientom, ktorého zamestnáva. Ustanovenie § 250a O. s. p. má obligatórnu povahu, a preto ani podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. primerané použitie ustanovení prvej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. ani § 25, neprihádza v úvahu.

Pokiaľ žalobca argumentoval právnou úpravou účinnou v Českej republike, odvolací súd dáva do pozornosti, že v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR je sudca pri rozhodovaní viazaný ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, a teda nebolo možné prihliadať na tu skutočnosť, že iný štát v správnom súdnictve nevyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom.

Prijatím argumentácie žalobcu by vo svojej podstate stratila význam právna úprava obsiahnutá v § 250a O. s. p., keď pre splnenie podmienky zastúpenia advokátom by stačilo len podanie žaloby advokátom, pričom všetky nasledujúce úkony by v konaní vykonával advokátsky koncipient.

Možnosť zastupovania v trestnom konaní advokátskym koncipientom vyplýva priamo z Trestného poriadku ako z osobitného predpisu, ktorý explicitne stanovuje v akom štádiu trestného konania a pri akých trestných činoch je možné, aby sa dal obhajca zastúpiť advokátskym koncipientom, a preto nakoľko O. s. p. takúto výnimku neobsahuje, najvyšší súd hodnotil ako správny postup krajského súdu vo vzťahu k advokátskej koncipientke prítomnej na nariadenom pojednávaní.

Vo vzťahu k samotnej zákonnosti napadnutého rozhodnutia najvyšší súd poukazuje, že z ustálenej judikatúry (napr. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžo/238/2009 zo dňa 19.05.2010, zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 6/2011, s. 61, pod č. 101/2011, sp. zn. 2Sžo/106/2007 zo dňa 13.03.2008, zverejnený v časopise Zo súdnej praxe 4/2008 s. 159, pod č. 57/2008, sp. zn. 2Sžf/9/2010 zo dňa 16.02.2011 zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR 2/2012, s. 93, pod č. 30/2012, vyplýva, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý.

Bolo povinnosťou leteckého úradu vo výroku presne popísať akým spôsobom (konaním, opomenutím a pod.) boli porušené jednotlivé ustanovenia leteckého zákona. Pokiaľ správny orgán prvého stupňa vo výroku uviedol, že pokutu ukladá za „ohrozenie bezpečnosti leteckej prevádzky zriadením zariadenia nestavebnej stavby...“, odvolací súd poukazuje, že takýto správny delikt letecký zákon nepozná. Žalovaný túto vadu neodstránil, navyše vo výroku uviedol, že potvrdzuje rozhodnutie leteckého úradu, ktorým letecký úrad uložil pokutu za „opakované ohrozenie bezpečnosti leteckej prevádzky..“, hoci prvostupňový správny orgán pokutu za takto kvalifikovaný skutok neukladal.

Absencia nevyhnutných obsahových náležitostí výroku má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, konkrétne v otázke vymedzenia správneho deliktu, za ktorý sa ukladá sankcia a táto absencia je potom spôsobilá vyvolať nezákonnosť predmetného rozhodnutia. Vymedzenie deliktu tak ako bolo uvedené vyššie je zmätočné a spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Rozhodnutie o uložení sankcie musí vo výroku obsahovať riadne popísanie skutku a musí byť z neho zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, akého správneho deliktu sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil a v čom spočíva spáchaný delikt.

V otázke odôvodnenia výšky pokuty sa najvyšší súd nestotožnil s názorom krajského súdu, že táto bola dostatočne odôvodnená. Je nepochybné, že ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach, uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Zákon neupravuje minimálnu výšku sankcie, je na uvážení správneho orgánu v akom rozmedzí sankciu uloží. Správny orgán však pri ukladaní sankcie v určitej výške musí uviesť dôvody, pre ktoré dospel k uvedenému záveru. Správny orgán prvého stupňa pri rozhodnutí o výške pokuty uviedol, že prihliadol na charakter a závažnosť zisteného protiprávneho konania, spočívajúceho v opakovanom porušení ochranných pásiem, keď opakované porušenie povinnosti vyplývalo z jeho skoršieho rozhodnutia. Žalovaný sa však žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní, najmä vo vzťahu k potrebe uložiť sankciu vo výške 6000,- €, nakoľko žalobcovi už bola právoplatne uložená sankcia za obdobne porušenie zákona, hoci žalobca namietal, že toto rozhodnutie právoplatnosť v tom čase ešte nenadobudlo a v konečnom dôsledku bolo zrušené správnym súdom na základe podanej žaloby. Iný relevantný dôvod správny orgán prvého stupňa neuviedol a žalovaný sa výškou pokuty nezaoberal vôbec. Nie je tak zrejmé, na základe ktorých skutočností bolo potrebné uložiť sankciu v danej výške, v súvislosti so závažnosťou porušenia povinnosti, a to aj s prihliadnutím na žalobcom v odvolaní uvádzané skutočnosti.

Na základe uvedených dôvodov najvyšší súd nemohol pristúpiť k vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia, keď bolo potrebné ho zrušiť z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť výroku a nedostatok dôvodov v časti týkajúcej sa výšky uloženej pokuty podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p. a vec mu vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 625,95 €, pozostávajúcu z náhrady za zaplatené súdne poplatky za žalobu (66 €) a odvolanie (66 €), a náhrady za trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci v r. 2012 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba, á 127,16 €) a jeden úkon právnej pomoci v r. 2014 (písomné podanie na súd vo veci samej - odvolanie, 134 €), právnym úkonom zodpovedajúce režijné paušály (2x7,63 € + 8,04 €), zvýšenú o DPH v sadzbe 20 %.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu za ďalšie uplatnené trovy spojené s prítomnosťou advokátskej koncipientky na nariadenom pojednávaní, keď ich nepovažoval za účelne vynaložené, a to s prihliadnutím na záver o neprípustnosti zastupovania advokátskym koncipientom v konaní o správnej žalobe.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. uhradiť na bankový účet právneho zástupcu žalobcu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.